

Arrest

**nr. 140 994 van 13 maart 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 februari 2015.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de tweede maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd op 30 april 2007 afgesloten door de commissaris-generaal met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf gezien het manifest ongeloofwaardige karakter van zijn asielmotieven.

Tijdens zijn huidige tweede asielaanvraag voert verzoeker aan de taliban te vrezen omwille van enkele kritische uitspraken die hij over hen deed tijdens een reportage over Pakistaanse hongerstakers in 2011. Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een cd-rom, 2 e-mails, een enveloppe, een kopie van een First Information Report (FIR) met vertaling, een brief van een Belgische advocaat en van verzoeker, een blad met internetlinken naar verzoekers interviews en de gegevens van waar en aantal keren de video's werden bekeken, algemene artikels over veiligheidssituatie in Pakistan en meer bepaald in verzoekers provincie, een medisch attest en dreigbrieven van de taliban.

2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij omwille van zijn algemene uitspraken door de taliban zou zijn/worden geviséerd en dat de taliban überhaupt op de hoogte zou zijn van de uitspraken die hij in 2011 heeft gedaan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in zijn asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

In de mate verzoeker verwijst naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. In voormeld arrest wordt vastgesteld dat de Belgische asielinstanties de (Afghaanse) nationaliteit van betrokkenen betwistten. Betrokkenen hadden evenwel, naast andere documenten, een brief van het UNHCR voorgelegd, meer bepaald van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen te New Delhi. Het Hof oordeelde dat een dergelijke brief niet zonder waarde is op grond van de loutere vaststelling dat het geen origineel document is en aldus gemakkelijk vervalst kan worden. Het EHRM oordeelt dat de inhoud van de brief via onderzoek door de asielinstanties kon worden geverifieerd bij het bureau van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen in New Delhi. In het arrest wordt dan ook duidelijk gesteld dat betekenisvolle documenten die uitsluitel kunnen geven moeten onderzocht worden. In casu echter heeft de bestreden beslissing op gefundeerde wijze uiteenzet waarom de geloofwaardigheid aangaande de vervolgingen van de taliban jegens verzoekers familie omwille van zijn uitspraken over de taliban ondermijnd wordt en waarom de door verzoeker bijgebrachte documenten, die allen onderzocht werden, niet volstaan, motieven welke door verzoeker niet op afdoende wijze worden weerlegd.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97).

De Raad wijst erop dat uit voormeld artikel 48/5, § 3 dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de

beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Verzoeker is afkomstig van de provincie Khyber Pakhtunkhwa. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat hier evenwel om een uiterst lokaal conflict. Uit diezelfde informatie blijkt niet dat, ofschoon de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh en PkK weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, deze situatie van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat migranten geenszins met onoverkomelijk hindernissen worden geconfronteerd en dat er in het algemeen in Pakistan een trend is van verstedelijking die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die voorgaande vaststellingen weerleggen. Hij beperkt zich immers louter tot een selectieve lezing van de informatie zoals opgenomen in de bestreden beslissing waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft foutief is en dat er eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Ook met zijn verwijzing naar het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken slaagt verzoeker er niet in deze actuele en objectieve informatie, gestoeld op meerdere bronnen, te weerleggen. De informatie waarnaar verzoeker verwijst betreft immers reisadvies dewelke bestemd is voor reislustige Belgen en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Waar verzoeker stelt reeds 10 jaar in het westen te wonen en dus niet meer als inwoner kan beschouwd worden en hij zonder enige twijfel verwesterd is, merkt de Raad er op dat verzoeker thans nog steeds de Pakistaanse nationaliteit heeft en niet kan beschouwd worden als een toerist die niet de nationaliteit zou bezitten. Verzoekers argument dat hij wegens zijn lange verblijf in Europa verwesterd is waarmee de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft, is niet alleen een blote bewering waarvan hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Pakistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden maar mist ook elke feitelijke grondslag vermits verzoeker dit gegeven niet heeft aangehaald tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker kan voorts niet gevolgd worden waar hij stelt dat hij zijn reis naar een veronderstelde veilige regio zal moeten aanvatten vanuit een onveilige stad. Hij kan zich thans vestigen in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Waar hij verwijst naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken over aanvallen op de luchthaven van Karachi, toont hij niet aan dat andere luchthavens in de opgesomde provincies waar er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet niet bereikbaar zouden zijn.

In de mate verzoeker verwijst naar een arrest van deze Raad, benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en gezien verzoekers aangevoerde problemen met de Taliban ongeloofwaardig zijn, kan verzoeker bij terugkeer naar Pakistan deze onveilige situatie vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

In het administratief dossier en in het verzoekschrift zijn er verder geen aanwijzingen dat verzoeker als Pakistaans onderdaan in de onmogelijkheid zou zijn zich elders in zijn land van herkomst te vestigen of dat hij ernstig zou worden gehinderd elders in Pakistan zijn leven uit te bouwen. Er mag immers worden aangenomen dat verzoeker, een gezonde jongeman die, hoewel hij zijn studies niet beëindigd heeft, aan de universiteit computerwetenschappen heeft gestudeerd en assertief genoeg is om in 2011 als woordvoerder op te treden van een hongerstaking onder uitgeprocedeerde Pakistaanse illegalen, en een goede kennis heeft van het Urdu, het Pashtou en het Engels, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker beschikt bijgevolg bij terugkeer naar Pakistan over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief waarbij hij de onveilige situatie in zijn geboortestreek kan vermijden door zich te vestigen in één van de grote steden die gelegen zijn in hogervermelde provincies in Pakistan, waar voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

2.3. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

3. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 februari 2015, voert verzoekende partij aan dat beelden op Youtube werden gepost, waar zij als woordvoerder te zien is van de Pakistaanse vluchtelingengemeenschap in hongerstaking in België. Verzoekende partij vervolgt dat de taliban deze beelden heeft gezien en zij om die reden door de taliban wordt vervolgd. Zij stelt dat haar broer nog steeds door de taliban wordt aangesproken omdat zij niet meer als moslim wordt gezien. Wat het intern vestigingsalternatief betreft wijst verzoekende partij erop dat deze oplossing niet afdoende is in haar geval. Zo argumenteert zij dat de veiligheidssituatie in heel Pakistan zodanig is dat een vestigingsalternatief niet gepast, zoals ook blijkt uit de informatie. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij al bijna tien jaar in het Westen woont en dus niet meer als inwoner van Pakistan kan worden beschouwd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in wezen louter beperkt tot het herhalen van en volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert. Zo gaat verzoekende partij volledig voorbij aan de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen: *"Voorts legde u aangaande deze nieuwe asielmotieven weinig logische*

verklaringen af aangaande de wijze en het tijdstip waarop u over de bewuste video's te weten kwam en dient te worden vastgesteld dat uw gedrag niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. U gaf aan dat u zich bewust was van de naar uw verklaringen zeer risicovolle uitspraken die u over de taliban tijdens de reportages deed en u poogde voor uw veiligheid de bewuste video's van het internet halen (CGVS p.2, 7). Echter kan moeilijk worden aangenomen dat u pas in februari 2012 over het bestaan van dergelijke video's te weten kwam en dat u dit van uw broer in Pakistan hoorde waarvan u vaagweg stelde dat hij dit van 'zijn vriend' te weten kwam toen gevraagd werd hoe hij over het bestaan van deze videofragmenten te weten kwam. Het videofragment waarin u effectief de taliban bekritiseert, werd immers reeds in oktober 2011 gepost en redelijkerwijs kan worden aangenomen dat u als woordvoerder van de hongerstakers waarover het fragment gaat, meer op de hoogte zou zijn van de publiciteitsacties die in het kader van de hongerstakers in België werden ondernomen dan uw familieleden in Pakistan (en de taliban die naar uw verklaringen misschien ook vroeger op de hoogte waren) en u bijgevolg vroeger dan hen op de hoogte zou zijn van het bestaan van dergelijke video's op het internet (CGVS p.6-7). De video waarin u kritiek geeft op de taliban heeft overigens een Nederlandstalige titel wat het nog minder aannemelijk maakt dat men in Pakistan eerder op hoogte was van het bewuste videofragment. Echter is het van belang naar de inschatting van uw vervolgingsvrees dat u logische en geloofwaardige verklaringen aflegt aangaande de wijze en het tijdstip waarop u te weten kwam over het bestaan van dergelijke video's, wat geenszins het geval is. Dat u bovendien vaag bent over hoe men in Pakistan over de video te weten kwam, komt de oprechtheid van uw verklaringen ook niet ten goede. In het licht van deze bevindingen is het dan ook weinig logisch dat u tot mei 2012 wachtte met het indienen van een asielaanvraag terwijl het videofragment, dat naar uw verklaringen grote veiligheidsrisico's voor u inhield, reeds in oktober 2011 werd gepost. Bovendien kwam u reeds in februari 2012 al te weten dat men ook in Pakistan op de hoogte was van de bewuste videofragmenten. Mede rekening houdende met het feit dat uw verklaringen aangaande de vervolgingen van uw familieleden (die overigens al in maart zouden zijn begonnen) niet overtuigen, doet het gegeven dat u zich niet vroeger tot de Belgische asielinstanties wendde met het oog op het verkrijgen van internationale bescherming dan ook afbreuk aan de door u verklaarde vervolgingsvrees."

Waar verzoekende partij voorts argumenteert dat de veiligheidssituatie in heel Pakistan zodanig is dat een vestigingsalternatief niet gepast is, wijst de Raad erop dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Voor zover de situatie in Pakistan, zoals blijkt uit de beschikbare informatie, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

Waar verzoekende partij stelt dat zij al bijna tien jaar in het Westen woont en dus niet meer als inwoner van Pakistan kan worden beschouwd, herneemt de Raad dat verzoekende partij thans nog steeds de Pakistaanse nationaliteit heeft en niet kan beschouwd worden als een toerist die niet de nationaliteit zou bezitten. Voorts toont zij op geen enkele manier aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Pakistan niet opnieuw zou kunnen opnemen, temeer zij in Pakistan nog familie heeft waarmee zij contact onderhoudt.

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de besluitvorming van de commissaris-generaal onjuist is en een hervestiging in een ander deel van haar land niet redelijk mogelijk is.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS